

Tanulságos igék

Sokszor az érzésünk az, hogy Isten érzéketlen, mert nem akadályozza meg az igazságtalanságot. Jézus azonban megvigasztal: Isten más, mint ahogy azt elképzeljük. Ő Krisztusban eljött, hogy a gonosz hatalmát megtörje. Ezért hosszan kell tűrnünk, mert próbára teszi türelmünket. Sokszor már a földi életben igazságot szolgáltat.

2.

Nagypéntek, az örömnep

4.

Ébresztő, Európa!

Húsvét minden évben felkiáltójel mellett, hogy igenis van megújulás, remény, megmaradás addig, amíg a történelem Ura ezt akarja. Ő ugyanis egyet nem akar, hogy egyéni és közösségi, Kárpát-medencei és honi, európai és világtörténelmünk megrekedjen a nagypénteki véres drámánál, látszólagos vereségnél.

6.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXX. ÉVF. • 08. SZÁM
2019. ÁPRILIS 15.
ÁRA 1 LEJ

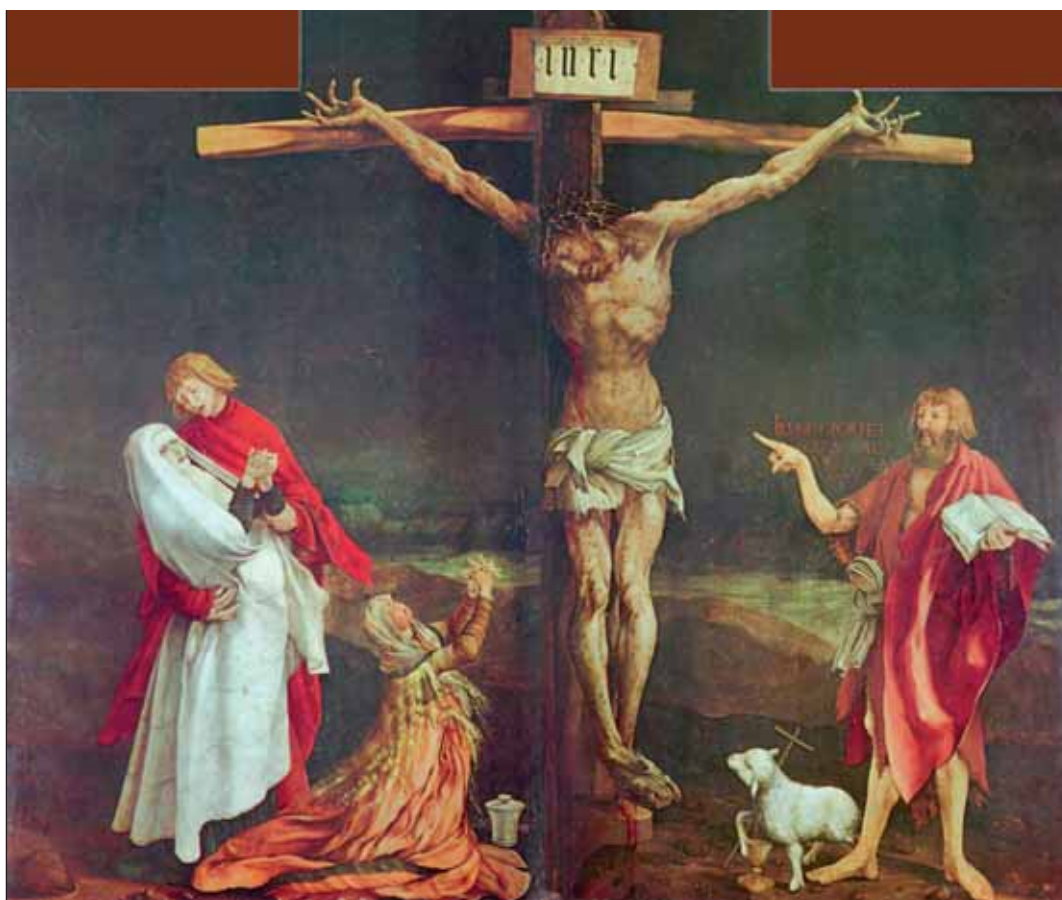
Minden kedves olvasónknak áldott húsvéti ünnepet kívánunk!

Isten az élet pártján áll

Húsvét az Anyaszentegyház kiemelkedően fontos ünnepe. Nem véletlenül tartották szinte kezdettől fogva az ünnepek ünnepeinek. Így létezik olyan húsvétvasárnap, amely tele van fényvel és örömmel. De van olyan is, amelyik sötét és gyászos.

Az első húsvét az utóbbihoz hasonlítható. Üzenete nem az illúziók világába röpít el minket, hanem itt szólít meg, ebben a valóságban, amelyben oly sok a gyász, a bánat és a keserűség. A húsvéti történetben először nincs szó kitörő örömről, lelkesültségről. Épp ellenkezőleg, szomorúságról, könnyről hallunk. Amikor az asszonyok kimentek a sírhoz, még sötét volt. De nemcsak kint, hanem bent is: szívük és lelkük mélyén. Nem segített rajtuk az sem, hogy a sír üres volt, és az sem, hogy nem találták Jézus holttestét. Az asszonyok csak néztek az üres félhomályban, és nem értették, hol van Jézus. Léteznek idők, történelmi pillanatok, amikor teljesen tanácstalanok vagyunk. Ilyenkor kérdezzük magunktól és másoktól: hol van Isten? Hol találkozhatunk vele, hol bukkanhatnánk rá?

3.

Matthias Grünewald: Keresztrefeszítés

Az ünnepet tegyük személyessé magunknak

Húsvéti beszélgetés

Nagy Tibor Sándor kidei lelkipásztorral

Hogyan gondolunk gyermekként húsvétra? Mit jelent számunkra az ünnep? Hogyan keressük a feltámadott Jézust, és miként talál meg minket? Ezekre a kérdésekre kerestük a választ Nagy Tibor kidei lelkipásztorral, a Kolozsvári Református Kollégium szakiskolájának vezetőjével.

5.

Krisztusi indulat

Filippibeliékhöz 2,5

Nagypéntek és húsvét ünnepére készülve az ige fényében vizsgáljuk meg életünket. Gondoljuk végig Krisztus földi életútját, szolgálatát és megdicsőülését. Engedjük, hogy lelki szemünk előtt megjelenjenek az ő földi életének állomásai, az emberekhez való alázatos, szeretetteljes viszonyulása, az elesettek iránti könyörületessége. Gondoljuk végig az ő csodatételeit, tanításait, a bűnösökhöz való irgalmas lehajlását. Elmélkedjünk az ő elfogatásán, vallatásán, próbáljuk meg végigkísérni őt szenvedésének útján. Tegyük mindezt annak a tudatában, hogy amit ő tett, azt helyettünk, miattunk és értünk tette.

Álljunk meg hálaadással az ő keresztye előtt, lássuk meg, mit tett értünk, és kérdezzük meg magunktól, mi mit teszünk érte. Igyekezzünk-e valamit is meghálálni neki, törekszünk-e arra, hogy hozzá hasonlókká legyünk? Felvállaljuk-e azt, amit nekünk kell megtennünk?

3.

Tanulságos igék a példázatokról 23.

Hogyan várod a feltámadást?

Húsvétot ünneplünk, a feltámadás ünnepét. De hogyan? E példázatban erre a kérdésre találunk választ. Milyennek kell lennünk annak a csodálatos jövődőnek a fényében, amiről a Szentírás beszél?

Erre a Biblia különböző válaszokat ad. Először is éberségre szólít fel, aztán arra biztat, hogy a találatokat, amiket Istentől kaptunk, jóra használjuk fel. Arra is figyelmeztet, hogy imádkozzunk, mert ez is hozzátartozik húsvéti várakozásunkhoz.

A várakozásba azonban bele is lehet fáradni. Amikor valaki sokat késik, már úgy ellankadunk, hogy szinte nem is érdekel, jön-e az illető, vagy sem. Ki kell tartani az imádságban, és ez nem könnyű. Sok embernek baj van az imaéletével, ez is válságban van. Ott van a kérdés: figyel-e egyáltalán Isten a mi imádságainkra, és meghallgatja-e azokat? Sok embernek az érzése az, hogy pusztába kiáltott szó az imádsága. Ilyenkor nagy a veszély, hogy abbahagyjuk azt. Jézus is ismerte e veszélyt. Ezért mondta el ezt a példázatot, amelyben felismerjük kételyeinket.

A példázatban egy özvegyasszonyról van szó. Az ő sorsuk ma sem könnyű. De abban a világban még nehezebb életük volt, főleg a gyermekteleneknek. Életük egyet jelentett a szegénységgel, a kiszolgáltatottsággal. Ezért a mózesi törvényben több előírás volt az özvegyek, árvák védelmében.

A példázatbeli özvegyasszony perben áll valakivel. Nem derül ki, hogy vagyoni vagy örökségi ügyről van szó. Itt ugyanaz a szó szerepel, amellyel az 1Pt 5,8-ban is találkozunk, ahol egyértelműen a Sátánt kell alatta értenünk. Egy szegény özvegy áll szemben egy hatalmas ellenséggel. Ez az egyház helyzete ma is. Kicsiny sereg, akit vádolnak, figyelmen kívül hagyják, nevetségessé teszik. Sok hatalom áll

az egyházzal szemben, és minden mögött ott áll az ősellenség, amely mindent elkövet, hogy a gyülekezetet megsemmisítse. Mit tesz ebben a helyzetben az asszony? Elmegy az ügyvédhez és azt mondja: szolgáltass igazságot ellenségemmel szemben!

Imádkozni tehát nem más, mint igazságszolgáltatást, elégtételt kérni. Ebben kell kitartani. Hát nem furcsa dolog ez? Hiszen ezt a világban szokták így csinálni, ott vannak tiltakozó megmozdulások, sztrájkok. Mindez azért, hogy az emberek jogot szerezzenek maguknak. Erről lenne szó a történetben?

Az igét az ószövetségi összefüggésében kell megértenünk. A zsoltárokból gyakran találunk azzal, hogy Isten gyermekei az Urat arra kérik, szolgáltasson igazságot, és álljon boszút ellenségeiken. Az Úr igazságszolgáltatásának két oldala van. Egyrészt az ártatlanul szenvedő segítséget kap, a gonosz pedig elnyeri büntetését. Nem emberi bosszúról vagy elégtételről van szó, hanem arról, hogy Isten szolgáltasson igazságot. Visszajövelele azt jelenti: Isten mindent rendbe fog tenni. Népét megszabadítja azoknak a hatalmasoknak a szorításából, akik folytogatják: a Sátán, a bűn, a halál. E napon az üldözött egyház imája meghallgatást nyer. Ezt kéri az özvegy.

Sokszor az érzésünk az, hogy Isten érzéketlen, mert nem akadályozza meg az igazságtalanságot. Jézus azonban megvigasztal: Isten más, mint ahogy azt elképzeljük.

Jézus itt arra hív minket, hogy kitartóan várjuk azt a napot, amikor Isten igazsága teljességgel nyilvánvalóvá lesz. Valaki ezt így fogalmazta meg: az igazság szükségesebb Isten népe számára, mint a kenyér. Amikor igazságot kérünk, az számunkra életkérdés, és abban minden más kérés is benne van. Mi imádkozhatunk, hogy mindaz, amit az Úr megígért, beteljesedjen, mert Isten nem mindig teljesíti a mi kívánságainkat, de beteljesíti az ő ígéreteit.

A kitartás nem könnyű. Az özvegy olyan bírót kap, akinél rosszabbat nem is kaphatna, egy teljességgel korrupt embert. Nem törődik Isten akaratával, nem is áll szóba az asszonnyal, mert az ellenség csúszópénze megvakította tekintetét. De az asszony nem nyugszik bele a kudarcba. Addig jár a nyakára, amíg az megelégedi, és végül igazságot szolgáltat neki. A következtetést Jézus a hatodik versben vonja le. Ha ilyen korrupt bírót igazságot szolgáltat, vajon nem sokkal inkább adja ezt meg Isten az ő választottainak? Vigyázzunk, ne úgy értsük a példázatot, hogy amilyen ez a bíró, olyan Isten is. Jézus épp az ellenkezőjét akarja mondani: ha egy hamis bírót igazságot szolgáltat, mennyivel inkább Isten, aki annyira szereti az igazságot.

„Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamar. Mindazáltal, amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”

(Lk 18,8)

Bibliaolvasó kalauz

MÁJUS

1.	Sze	Zsolt 148	Gal 2,15–21
2.	Cs	Zsolt 149	Gal 3,1–18
3.	P	Zsolt 150	Gal 3,19–29
4.	Szo	Énekek 1	Gal 4,1–11
5.	V	Énekek 2	Gal 4,12–20
6.	H	Énekek 3	Gal 4,21–31
7.	K	Énekek 4	Gal 5,1–6
8.	Sze	Énekek 5	Gal 5,7–15
9.	Cs	Énekek 6	Gal 5,16–26
10.	P	Énekek 7	Gal 6,1–10
11.	Szo	Énekek 8	Gal 6,11–18
12.	V	Mk 1,1–8	5Móz 1,1–33
13.	H	Mk 1,9–11	5Móz 1,34–46
14.	K	Mk 1,12–15	5Móz 2,1–25
15.	Sze	Mk 1,16–20	5Móz 2,26–37
16.	Cs	Mk 1,21–28	5Móz 3
17.	P	Mk 1,29–31	5Móz 4,1–24
18.	Szo	Mk 1,32–39	5Móz 4,25–49
19.	V	Mk 1,40–45	5Móz 5,1–21
20.	H	Mk 2,1–12	5Móz 5,22–33
21.	K	Mk 2,13–17	5Móz 6
22.	Sze	Mk 2,18–22	5Móz 7
23.	Cs	Mk 2,23–28	5Móz 8
24.	P	Mk 3,1–6	5Móz 9
25.	Szo	Mk 3,7–12	5Móz 10
26.	V	Mk 3,13–21	5Móz 11
27.	H	Mk 3,22–30	5Móz 12,1–19
28.	K	Mk 3,31–35	5Móz 12,20–31
29.	Sze	Mk 4,1–20	5Móz 13
30.	Cs	Mk 4,21–25	5Móz 14
31.	P	Mk 4,26–29	5Móz 15

Sokszor az érzésünk az, hogy Isten érzéketlen, mert nem akadályozza meg az igazságtalanságot. Jézus azonban megvigasztal: Isten más, mint ahogy azt elképzeljük. Ő Krisztusban eljött, hogy a gonosz hatalmát megtörje, és igazságot fog szolgáltatni. Ezért hosszan kell tűrnünk, mert próbára teszi türelmünket. Sokszor már a földi életben igazságot szolgáltat. Ne kételkedjünk egy pillanatra sem az ő igazságosságában. A kérdés csak az: hisszük-e ezt?

Mi mindig Istenre kérdezzük: hol van ő? De az Úr e húsvét alkalmával minket is kérdez: hol vagy te, ember? Hogyan várod te a feltámadást? Van-e hited? A hit nem egy adag elmélet. Hinni azt jelenti: rábízom magam az Úrra.

Jézus bátorítani akarja a gyülekezetet. Ő jön, és a feltámadás nagy napján igazságot szolgáltat. Ez nekünk azt jelenti: mi őt kitartó imádságban várjuk, nem semmittevással hanem szolgálattal. E gondolatokkal áldja meg az Úr húsvét ünnepét a mi számunkra ebben az esztendőben!

Kalendárium 2019

A nyertes megfejtők

Az idei kalendáriumban megjelent keresztrejtvények megfejtéseit helyesen beküldők közül a következő személyek részesülnek könyvjutalomban: Májai Erzsébet (Jobbágyfalva), Geréb Mihály (Balázsfalva), Abrán Mária (Kiskapus), Rigó Ilona (Kalotaszentkirály), Elekes Edit (Sepsiszentgyörgy), Feier Ilona (Szászrégen), Szász Ilona (Csíkszereda), Kovács Irén (Székelyszáldobos), Szatmári Gizella (Csíkszereda), Benedek Ilona (Csíkszereda), Boros János (Székelyudvarhely), Nagy Júlia (Mezőpanit), Deák Piroska (Déva), Akácsos Pál-Botond (Bölon), Müller Katalin (Koloszvár).

Gratulálunk a nyerteseknek, akiknek a szerkesztőség postán fogja eljuttatni a könyvjutalmat.

Isten az élet pártján áll

1. | Nagy teher valakinek az elvesztése, megsérül az ember szíve-lelke, és sok idő kell a gyógyuláshoz. Ugyanakkor hallunk gyógyíthatatlan esetekről is. Az asszonyok terhe azért volt óriási, mert akit sirattak, fiatalon halt meg, nem természetes halállal. Szemtanúi voltak a szörnyű kivégzésnek. Mit is lehet tenni, amikor az ember élete ilyen mélységekbe kerül? Tudnunk kell, hogy amikor eljutunk emberi létünk végső pontjához, ahol már tényleg tehetetlenek vagyunk, ott munkálkodni kezd Isten: elhengeríti a köveket, elhárítja a leküzdhetetlen akadályokat.

Sokan a feltámadást valami távoli jövőre vonatkozó eseménynek tekintik. Pedig a mostani életünkhöz, a mindennapjainkhoz van igazán köze. Mert Isten feltámasztó erejének hatalma elhengeríti előlünk a lehetetlenségek köveit, hogy szabadabbá váljon számunkra az út. Hogy ne legyen számunkra zsákutca a földi élet. Az üres sír azt hirdeti: Isten nem a halál, hanem az élet pártján áll. Belénk teremtette az életösztönt, és az utolsó pillanatig küzd a halál ellen.

Miközben a modern ember a feltámadást képtelenségnek tartja, közben figyelmen kívül hagyja azt, hogy úgy vagyunk teremtve: szívünk soha nem tud belenyugodni a halál gondolatába. Az Úr az élet Istene, nem a halálé. Ő nem halálra szánt bennünket, hanem Jézus feltámasztása által meghívott minket az örök életre. Viselkedjünk ehhez méltó módon, vagy

A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, és amikor be mentek, nem találták az Úr Jézus testét.

Lk 24,1–3

úgy is fogalmazhatnánk, hogy természetesen, ahogy a bennünk lévő életösztön diktálja.

„Az Élet él és élni akar, / Nem azért adott annyi szépet, / Hogy átvádoljanak most rajta / Véres s ostoba feneségek” – írja Ady Endre az *Intés az őrzőkhöz* című versében.

Jézus húsvétkor a feltámadás által legyőzte a halált, így többé nem a halállal szemben menetelünk, hanem valljuk: minden múltó perc hozzá visz közelebb. E gondolatokat magunkba zárva „örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk”.

| KATÓ BÉLA püspök |

F. Farkas Rozália

Húsvéti örömhír

Halleluja, halleluja!
Feltámadt az Isten fia!

A kő elhengerítve, üres a sír!
Ne keressétek a holtak között az élőket,
ez a magasztos, a drága örömhír!

A jó hírt az asszonyok vitték széjjel,
az érző szívű asszonyok,
kik könnyes szemekkel, fájó lélekkel
érkeztek oda drága kenettel.
De az Úr feltámadt, amint megmondta,
harmadnapra, mint ígérte, bebizonyította!

Királyok Királya, égnék s földnek Ura,
legyőztél fejedelemségeket, hatalmasságokat,
legyőzted a halált, az utolsó ellenséget,
és bűnös fejünkre kegyelmet hoztál
a megérdemelt ítélet helyett!

Az ijesztő, ájult csendnek vége!
A Mester feltámadt, Övé a diadal!
Tegnap még értünk imádkozva vérzett,
ma győzött a bűn és halál felett!

Ebben a drága húsvéti örömben
halleluját zeng a hívó lélek.
E zengésben visszhangozzék
hitünk tiszta szava:
Él az Isten,
Aki a világot megváltotta!

Krisztusi indulat

1. | Hiszen ez a viszonyulás lenne igazi gyógyír a mi sokrétű lelki problémáinkra, bajunkra.

Keresztyénnek lenni azt jelenti: Jézus követőjeként élni, őt hallgatni, igéjét befogadni, életünket az ő uralma alá helyezni. Döntéseink előtt megkérdezni, vajon ő mit tenne a helyünkben, mit vár el tőlünk? Hogyan tudnám őt életemben felmutatni, miképpen lehetne láthatóbbá tenni őt ebben a világban? Krisztus ugyanis erre hívott el minket e világban: hogy ő éljen bennünk, beszédünk, cselekedetünk, egész éltünk rá mutasson.

Az igevers ezekre a kérdésekre válaszol. Az az indulat legyen bennetek, amely őbenne is volt! Az indulat a legmélyebb lelki tartalom, amiből a beszéd, a cselekedet, a viselkedés ered. Pl. vérig sértenek, és elönt a méreg, de a következő percben már mosolygok, mintha mi sem történt volna. Vagy megkérnek valamire, amihez semmi kedvem nincs, elvégzem, mert nem akarok nemet mondani, de közben forr bennem az indulat, majd szétrobbanok a dühtől. A cselekedet keresztyéni magatartás volt, de az indulat nem. Mennyire kifejező a magyar nyelvünk, az „indulat” szavunk: gyöke az „indul”, az, amivel a dolgok, a beszéd, a cselekedet kezdődik.

Az indulat általában kétféle lehet: jó és rossz. „Elöntött az indulat, hatalmába kerített” – szoktuk mondani, már-már mentegetőzve, mintha nem is tehetnénk a történetekről. Indulatba jövünk, és néha olyat teszünk, ami miatt a későbbiekben szégyenkeznünk kell. Pedig nem volt szándékunkban senkit megbántani. Ha krisztusi az indulat, akkor lesz igazán krisztusi a beszéd és a cselekedet is. Azért is gondolom, hogy fontos e témáról beszélni, mert a nem keresztyén emberek sokszor az alapján ítélnek meg vagy el minket, ahogyan megérezzük az érzelmeinket, indulatainkat.

Bizonyára mindannyian ismerjük az anekdotát, miszerint a lelkész a kerítés deszkáit szögeli éppen, amikor egy kisfiú mellételepszik, és szótlanul figyel. A lelkész megkérdezi, mit figyel annyira? Mire a kisfiú válasza: „kíváncsi vagyok, mit mond majd a tiszteletes bácsi, amikor a kalapáccsal rávág az ujjára”. Valóban így van ez, a kiélezett helyzetekben adódik a gond. A próbákban, a nehézségekben, az igazságtalanság idején, a „nem szeretem” pillanatokban derül ki rólunk és hitünkről az igazság, hogy kik

Alexander Ivanov: Krisztus feltámadása után megjelenik Mária Magdolnának

is vagyunk, milyenek is vagyunk valójában. Mert e helyzetekben bizony hamar előtörnek az indulataink, érzéseink, ráadásul leplezetlenül.

Nagypéntek és húsvét csodálatosan élénk tárja az isteni, a krisztusi indulat életünket üdvözíteni akaró áldását. Nagypéntek megmutatja az érettünk önmagát megüresítő, a kereszthalált is felvállaló isteni szeretetet, megváltásunk csodáját. A húsvét pedig az élet diadalának ünnepe, amely Jézus Krisztusnak halálon győzelmet arató dicsőségét ragyogtatja fel előttünk.

Ez a krisztusi indulat legyen bennünk, amely tud megalázkodni, ha kell, vállalja a szenvedést, a keresztest is, ha kell, a végső győzelem, az örök élet reménységében.

| JAKAB ISTVÁN |

Nagypéntek, az örömnep

Karácsonykor sokan nem Jézus születésére emlékeznek, hanem a szeretet ünnepét tartják, és csak az ajándékozást tartják fontosnak. Számomra a szeretet ünnepe nem karácsony, hanem nagypéntek. Amikor Krisztus meghalt a Golgotán értünk és helyettünk. Isten annyira szeretett bennünket, hogy egyszülött Fiát adta megváltásunkért, hogy megmentsen bennünket az örök haláltól. Vállára vette bűneinket, és vállalta a kor legszörnyűbb kivégzési formáját, a kereszthalált. A nagypéntek ezért a szeretet ünnepe számomra.

Szerintem ez a legnagyobb ünnepünk. Karácsony nem jelentene sokat, ha nincs nagypéntek. Fontos, hogy Jézus a földre jött, de sokkal fontosabb, hogy közben nem adta fel a harcot, nem gondolta meg magát, és nem mondta: „nem érdemlik meg ezek az emberek, hogy meghaljak értük”.

Karácsony nem jelentene sokat, ha nincs nagypéntek.

Fontos a húsvét is, mert ha Jézus nem győzi le a halált, és nem támad fel, nem lenne meg az üdvbizonyosságunk, hogy mi is feltámadunk, és mi is Isten országának örökösei leszünk. Viszont ha nincs nagypéntek, nincs húsvét sem. Ha nincs kereszthalál, nincs feltámadás.

Nagypéntekhez nem fűződnek népszokások, mint karácsonyhoz és húsvéthoz. Így hát semmi nem vonhatja el figyelmünket a lényegről. Nincs angyaljárás, ajándékozás, de piros tojás, fehér nyuzsi és locsolás sem. Csak a Golgota és az értünk bemutatott áldozat, a Szentek Szentjének földig hasadt kárpitja, ami bizonyítja: közvetlen kapcsolatban élhetünk az Atyával.

Gyászünnep nagypéntek? Úgy érzem, nem. Sőt örömnep, mert Krisztus keresztfére az volt „írva”: kifizetve. Ő megfizetett a mi bűneinkért. Az Ószövetségben, amikor a pusztában mérges kígyók marták meg Izráel népét, Isten parancsára Mózes rézkígyót emelt fel. Aki arra felnézett, életben maradt. Ez előképe Krisztus

kereszthalálának. Ahogy a pusztában megmenekültek azok, akik felnéztek a rézkígyóra, úgy Isten nekünk is megkegyelmez, ha felnézünk Krisztusra. Ezt tudva van okunk a szomorkodásra? Nincs.

Egy dologért azonban szomorkodhatunk: ha e csodálatos áldozatot, amit Krisztus hozott értünk, „hiábavalóvá” tesszük, ha azt a kegyelmet, amit Isten ingyen felajánl nekünk, nem értjük meg, nem fogadjuk el.

Egy ajándék, egy örökség csak akkor lesz a mienk, ha elfogadjuk azt. Az ajándékozót az teszi boldoggá, ha elfogadják ajándékát. Fogadjuk hát el ezt az ingyen felajánlott, de nem olcsó ajándékot!

| FERENCI ISTVÁN |

Kit kerestek?

„Tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincs itt, mert feltámadott, amint megmondta.” (Mt 28,5–6)

A feltámadás reggelén elhangzó első mondat az angyal ajkáról való. Azokhoz szól a mennyei küldött, akik csak az emberi természetű Jézusra figyelnek, akiket csak a földi dolgok és események kötnek le. Akik csak ehhez a világhoz ragaszkodnak, elszakadnak az isteni világtól. Ezekre azt mondja: „meghaltok a ti bűneitekben” (Jn 8,24). De azokhoz is szól a húsvéti evangélium, akik azt keresik, akinek ereje felülhaladja az ő erejüket, aki megcselekszi azt, ami nekik lehetetlen. Azt, aki elhengeríti a sírról a követ.

Valóban minden a kereszthez vezet, de nem ott végződik. Jézus harca nem addig tartott. A húsvéti evangélium ennél tovább viszi az ünneplőt, többet ismert meg vele. Azt, hogy a nagypénteki és a nagyszombati történetnek van folytatása, amely csodálatosabb, mint a mélyből feltörő és folyóvá váló forrásvíz.

A húsvéti történet arról beszél, hogy Jézusban több van emberi szenvedésnél és halálnál. Az ő szenvedése értünk tett kegyelmi lépés volt a dicsőséges feltámadás felé. Ő a nekünk kijárót vállalta magára. Azt tette, amit mi meg nem tehetünk.

A múlttal való törődés és a siránkozás nem jó megoldás az élet problémáira. A hit nélküli ember megáll a múltnál, és csak a sírig jut el. A húsvéti evangélium viszont továbbgondolkodásra és továbblépésre segít. A feltámadott Jézus nélkül a haláltörténetnek nincs folytatása. Nélküle mindennek vége szakad. Isten azért küldte az angyalt, hogy a Jézus sírjához menőket ne érje megdöbbenés, ne essenek kétségbe. Az angyal az első és a legautentikusabb közlője a nagy újdonságnak és örömnepnek, annak, amiről Jézus többször beszélt tanítványai előtt, hogy harmadnapon feltámad a halálból.

A feltámadással Isten világossá tette: ő velünk a keresztnél többet akar, nekünk ennél többre van szükségünk. Akarata nem a halál, hanem az élet, és bármely emberi ellenállás dacára az ő üdvakarata érvényesül.

Senkinek sincs hatalmában változtatni azon a csodán, amelyet az angyal tudomására hozott azoknak, akik a Jézus sírjához mentek: „nincs itt, mert feltámadott.” Az angyal értesít minden sírhoz menőt Isten Fiának legsodálatosabb tetteről, dicsőséges győzedelméről, amelyben részesülnek mindazok, akikről ezt mondta a Feltámadott: boldogok, akik hisznek.

A húsvét arról szól, hogy a hívó ember mit talál meg Jézusban. Egyedül benne találunk halál feletti diadalt és dicsőséges örök életet. Feltámadása a mi dicsőséges feltámadásunknak biztos záloga, azt jelenti, hogy ezután egyedül belé helyezzük bizodalunkat. Boldogok, akik a húsvéti evangélium által erre eljutnak, és ebben megerősödvé maradnak.

Feltámadása által az élet egy dicsőséges életformába való belépés lesz: a régiék elmúltak, újjá lett minden, helyreállt az Istennel való viszony, a hozzá vezető ajtó nyitva áll, a halál megfosztott örök hatalmától. A jövő élet a feltámadott és mennybe ment Jézusban már mind megvan (Heid. Káté 49.) és vár a benne hívőkre, akiket nem hagy megszégyenülni hitükben.

A húsvéti evangélium által Isten minket is eljuttat az elkeseredésből az örömezésre, a szolgaságból a szabadságra. „Isten újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halából való feltámadása által.” (1Pt 1,3). Hát „mit keresitek a holtak között az élőt?” (Lk 24,5)

Adja Isten, hogy a megfeszített Jézusra gondoló ember eljusson a feltámadott Jézussal való találkozáshoz és a benne való örök örömezésre.

| SZÉKELY JÓZSEF ny. lelkipásztor |

Az ünnepet tegyük személyessé magunknak

1. | – Mit jelent számokra húsvét?

– Lehet-e bármilyen újat mondani a húsvétról? A keresztyénséget meghatározó ünnepről van szó, amelyről két évezred óta beszélünk, évről évre prédikálnak róla. Húsvét-nak gyermekként elsősorban azért örvendtem, mert vakáció volt. Olyankor meglátogathattuk a nagyszülőket, rövid időre együtt volt a család. A gyermekkorra visszagondolva, előjönnek ilyenkor az illata, amely bizonyos szempontból keresi a lelki tisztaságot is. A konyhai illatok, amikor édesanyám a konyhába készülődik, süt-főz. Gyermekként kézen fogva mentem szüleimmel a templomba, Kolozsváron több helyen délelőtt két istentiszteletet tartottak, mi inkább a reggelire igyekeztünk. Emlékszem a nagy tömegre, amely az orgonaszó után hirtelen elcsendesedik, a lelkipásztor pedig elkezd beszélni egy olyan történetről, amely a gyermekeket is megragadja. És persze aztán feltesszük a kérdést: valóban feltámadott? És mit jelent ez számunkra?

– Hogyan változott életedben az ünnep?

– Ha most felnőttként a húsvétra gondolok, megpróbálok magam azonosítani valakivel e történetben. János személye áll a legközelebb hozzám. Az ő evangéliumának 20. részéből hadd idézzek két sort: „kiméne azért Péter és a másik tanítvány, s menének a sírhoz. Együtt futnak vala pedig mindketten, de ama másik tanítvány hamar megelőző Pétert, és elébb juta a sírhoz”. János személyével tudnám a legjobban azonosítani magam, aki Péterrel együtt szalad a sírhoz. Ugyanis Mária Magdaléna tudtul adja nekik, hogy valami történt. Talán valahol a lelkük mélyén várták ezt a tanítványok. Kérdés számukra: valóban megtörtént, nem akarnak csúfolkodni velük a katonák? Nem dobták vagy dugták el Jézus testét? Felidézem magamban Eugèn Burnand festményét, amelyen a tanítványok szaladnak a sírhoz, s mindkettőnek az arcán jelen van a kereső kétségbeesés, s lehet, hogy valahol Jézus fénye is megcsillan a szemükben. János, a fiatalabbik hamarabb ér a sírhoz, mégsem tud bemenni. Benéz, látja, hogy mi van a sziklaüregben, mégis megvárja az idő-

sebbet, a valószínűleg lihegve odaérkező Pétert, akinek megadja az elsőbbséget.

Sokszor én is így keresem Jézust. Lehet, másoknak adok elsőbbséget, akik – úgy érzem – inkább hivatottak arra, hogy megtalálják. Néha azt gondolom, nem én vagyok az, akinek elsőként kellene belépnie oda. Pedig ott van az én szívemben is a vágy, az akarat, hogy találkozzam vele, megfogjam a kezét. De jó érzés, ha létezik valaki, aki előre vezet.

– Hogyan nézzünk az üres sírba vagy a koporsóra?

– A tanítványok odaérnek, és az üres sírt találják. Lehet, arra vágytak, hogy a feltámadott Krisztussal találkozzanak. Mi is legtöbbször az üres sírt látjuk. Amikor például temetésre megyünk, nem az üres sírba gondolunk, hanem a koporsóban fekvő halottra. Olyan jó lenne ilyenkor megbizonyosodni, hogy az üres sír nem a lopásnak a jele, hanem a feltámadott Krisztus bizonyossága.

– Keres-e, megtalál-e Jézus?

– Megkeres minket minden bizonnyal. Hiszem, hogy keresett gyermekként – nem véletlenül vittek engem templomba. Keresett engem ifjúként, amikor úgy döntöttem, hogy a református kollégiumban folytatom a tanulmányaimat. És később is, amikor teológiára felvételiztem. És egyre inkább hiszem azt, hogy megtalált. Kinyújtotta felém is a kezét, és én ezt próbálok átadni másoknak is mind az iskola, mind pedig a gyülekezeti szolgálatom során.

– A keresztyének számára a húsvét ünnepe mintha elkopott, eltompult volna. Pedig számunkra nem is a karácsony, hanem a feltámadás a legnagyobb ünnep...

– Ha valami hosszú időn keresztül ismétlődik, akkor előbb-utóbb megszokottá válik. Egyedüli lehetőségünk a változásra az, hogy ha a húsvétot személyessé tesszük magunknak. Bizonyára közhelynek tűnik, ha azt mondom: találjunk csendes perceket az elmélyülésre, hogy ne csak a készülődés foglalja le mindennapjainkat és gondolatainkat. Ez nagyon nehéz, ezért tudatosan kell erre készülni. Át kell gondolni, mit jelenthet nekem személyesen az, hogy a feltámadott Krisztus evangéliumát olvasom és hallom. Nemcsak arra kell gondolnom, hogy törvénytisztelő embernek kell lennem, hanem keresztyénnek is. Ennek belülről kell jönnie úgy, hogy mások számára is látható legyen. Mindezt hitelessé a feltámadott Krisztus tudja bennünk munkálni. Ez az a pont, ahol elválik az olvasott és hallott történet, valamint a hit.

...találjunk csendes perceket az elmélyülésre, hogy ne csak a készülődés foglalja le mindennapjainkat és gondolatainkat. Ez nagyon nehéz, ezért tudatosan kell erre készülnünk...

– A hitre is szükség van ahhoz, hogy belekapaszkodjunk Jézusba. Segít-e a feltámadott ilyenkor?

– Nehéz válaszolni. A kis kidei gyülekezet jut eszembe, ahol szolgálok. Látom az emberek arcán azt, hogy ez már nem az a falu, amelyben ők születtek. A lakosság már nem 600–700 lélek, hanem csak 140. Azok közül is legtöbben idősek. Gondolkodom, nekik mit jelenthet a feltámadott Krisztus. Mit jelentett számukra húsvét és az a színes világ, amelyben felnőttek, az a rengeteg szokás és hagyomány, amire vágyódott mindenki. És amely most már nincs. De megmaradt Jézus, ő adhat vigasztalást, reményt, ő adhat erőt a kis gyülekezeteknek. Tudnunk kell, hogy minden megváltozhat körülöttünk, minden porrá válhat, de a feltámadott Krisztus evangéliuma megmarad.

– Mit üzensz az olvasóknak?

– Karácsonykor azt szokták mondani: szerezél valakinek örömet ezen az ünnepen. Mert akkor az Úrtól kapjuk a legnagyobb ajándékot Jézusban. Húsvétkor most azt üzenem: csendesedjünk el, engedjük a Szentlelket munkálkodni bennünk. Próbáljunk együttérezni azzal a Krisztussal, aki bűneinktől megszabadított, és próbáljunk azonosulni a tanítványok örömeivel. János és Péter kétségbeeséssel és döbbenettel indult el, de Krisztus ezt örömmé és boldogságra váltotta.

Eugène Burnand festménye: Péter és János a feltámadás reggelén szaladnak Jézus sírjához

Nagypéntek: ébresztő, Európa!

Nagypéntek után van folytatás, mert Isten így akarta. Húsvét minden évben felkiáltójel amellet, hogy igenis van megújulás, remény, megmaradás addig, amíg a történelem Ura ezt akarja. És amíg figyelünk szavára. Ő ugyanis egyet nem akar, hogy egyéni és közösségi, Kárpát-medencei és honi, európai és világtörténelmünk megrekedjen a nagypénteki véres drámánál, látszólagos vereségnél. Éppen ezért hitélesztés kell, mennyei energiákkal történő feltöltődés.

Hitvalló, bátor asszonyok, férfiak, fiatalok kellenek ma is, olyanok, akik elkísérték Jézust a Golgotáig. Olyanok, akik első hírnökei lettek húsvét hajnalán az új világnak. Mindegyik evangélista megemlékezik róluk. Már Máté ír az együttérző asszonyokról, akik Urunkat utolsó szívdobbanásáig elkísérték. Legalább heten voltak a keresztnél. És a szeretett tanítvány, János. Ragaszkodásuk képessé tette őket minden kockázat vállalására. Nem törődtek a római világi és a zsidó vallási hatalom körülményeivel. Lelkiükkel és szemükkel Jézuson csüngtek megelőlegezve a reformáció igazságát: Solus Christus – egyedül Krisztus. Mivel egyedül ő a Szabadító.

Odaadásuk olyan nyílt, félreérthetetlen volt, hogy magdalai Mária szinte testestül-lelkestül „odatette” magát a keresztre feszített elé. Van-e bennünk ebből az odaadó, reá tekintő hitből? Mert csak ez képes egyedül a nemzetellenítő áradattal és agymosással szemben igazi belső kerítést felhúzni. Mert a hitetlenséggel szemben csak az erős, szabad, biztos keresztyén hit védhet meg minket.

Európa hitben ma is alszik

Ma Európa fél, mert terrorcselekmények riasztják fel jóléti és önelégedett szendregéséből, önzéséből. Úgy él, mint a tanítványok Jézus közelében. Ő vért verejtékezik, a tanítványok meg alszanak. Még imádkozni sem voltak képesek! Pedig az események már rég ébresztőt fújnak, mégsem pattannak talpra, térnek észhez. Mit tehetett Jézus ezt látva? Imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár. Mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te”. Jézus odament a tanítványokhoz, és alva találta őket: így nem bírtatok vigyázni velem egy órát sem? Teljesen nyilvánvalóvá vált előtte, hogy a szenvedés útját egyedül kell végigjárnia. Csak Atyjára számíthatott.

Vannak nekünk is élethelyzeteink, ahol már emberek nem segíthetnek, ahová nem jöhet velünk senki, csak Isten. Mekkora erőforrás tudni, hogy ő soha el nem hagy! „Az ő erejével győztesek leszünk” – írta egykor a genfi reformátor, Kálvin.

Miért s mire jó nagypéntek?

Igazából mindenre. De van egy sajátos célja, üzenete Jézus szenvedésének, kereszthalálának. Az, hogy Isten nem bocsát értelmetlen, céltalan, vak szenvedést, próbát senkire. Ő nem sorsrontó Isten, hanem életmentő Atya.

De mi akkor Jézus szenvedésének az értelme és célja? Ha ezt átlátjuk, rájövünk arra is, hogy kínhalálában volt valami jó, sőt az volt a legfőbb jó. Jézus kereszthalálában a látszat és a valóság, a pillanatnyi értelmetlenség és a végső értelemdadás csapott össze. A jó és a rossz, az emberi és az isteni, a szent és szentségtelen, a bűn és a tisztaság végütközete volt az első és pá-

Húsvéti határkerülés. A katolikus vidéken ezzel a gonoszt és a veszedelmet tartják távol a falutól

ratlan nagypéntek. Hiszen ez a lényeg: kinyilvánult harmadnapra Isten végleges győzelme minden emberi és vallási gáncsvetés, történelmi-politikai kelepceállító rafinéria, brutális vallási és politikai hatalmi eszközhasználat fölött. Abban a jézusi győzelemben kiderült az is, hogy a Júdássá, Barabássá, meg Kajafássá romló ember fizikailag, ideológiailag, ateista tagadásban, konokságban gátlástalanul elmegy a végsőkéig: az istengyilkosságig. Még ha azt vallási és hatalmi érvekkel alá is támasztja, önmagának talán, de senki másnak nem tudja igazolni tette „jogosságát”. Az emberben lakozó ősfenevad, az önmagát egzisztenciális lejtmenetben alulmúló, az Antikrisztussal szövetséges bukott ember féltelmetes valósága lepleződött le a kereszten. És az is, hogy Isten is elmegy a végsőkéig: a végtelen irgalmasságig mentő szeretetében! Önmaga odaáldozásáig. A látszólagos önmegsemmisülésig. A kereszt mélységéig. „Jó” tehát ezért is nagypéntek, mert napnál világosabban kiderül: az isteni irgalmasságé a végső szó, ott és akkor és mindörökké!

De másért is jó nagypéntek. Akkor nem csak a bűnbán eltorzult emberarc ábrázolóként ki minden időre. De a vér, ecet, töviskorona, szögek és a csőcselék indulata ellenére is a mindennek fölé emelkedő, s mindenkiben megjeleni tudó, és a mindenkori meggyötört emberarcokat hátragyogó istenarc is kiábrázolóként a szenvedő Isten-Ember arcvonásain. Ha ez utóbbi oda fordul az eltorzult arcokhoz, akkor bennünk elkezd növekedni az újjászületett ember. Növekedésnek indul a szenvedésben gyűlöletet nem ismerő, az átkozódást szótlánul hordozó Jézus-arc, az új lelki ember letisztult, békességet sugárzó arca. Így növekszik majd hitbeli és erkölcsi tartásunk, evangéliumi értékrendünk, pozitív világszemléletünk. Szeretetünk az ő forrásaiból húzog fel és töltődik fel. Így tehát az emberarc és Isten-arc eljövendő egybeformálódása kezdődött meg a Golgotán. S attól kezdve az Isten-arc

lett meghatározó minden hívő arcán. Ezért valljuk Pállal: „Amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is.” (1Kor 15,49)

Ne adjuk fel ünnepeinket!

Mindezek után alapvető kérdésünk maradt: tudunk-e még ilyen megújító, egyént és közösséget, otthont és egyházat átforgató módon ünnepelni? Szinte már alig merjük megkérdezni: keresztyén módon tudunk-e még ünnepelni? Vagy ugyanolyan ellentmondások között élünk, mint Európa nyugati fele? A reformáció egyik svájci fővárosában karácsony másnapján több kávézó volt nyitva, mint amennyi templom, s a muzulmánoktól megtöltött teraszokon a keleti muzsika szinte elnyomta egy-egy templom halk, csaknem bocsánatkérő harangkondulását. Szóval: tud-e még Európa, tudunk-e még mi, magyarok ünnepelni? A régi igaz mondása összegzi számunkra a lényegét: „töltsd be az ünnepet lélekkel, lelketet pedig az ünneppel!”

Igen, hitvalló, bátor keresztyének kellenek ma. Olyanok, akik helyükön vannak, mert rátaláltak krisztusi élettengelyükre. Mert biztos pont van a lábuk alatt, ahonnan kifordíthatják a világot négy sarkából. És megállíthatják az újra és újra támadó szellemi és fizikai zsoldosokat. Vagy megtörténik ez a krisztusi megerősítés, vagy minket forgatnak ki a maguk zárt vallásosságából mások felé soha kilépni nem tudó vallások fanatikusaik.

Ébresztő! Ahogyan Pál üzent az efézusiaknak: „öltsetek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben... Felővezve derekatokat igazságszeretettel... a hit pajzsát... az üdvösség sisakját... a Lélek kardját”.

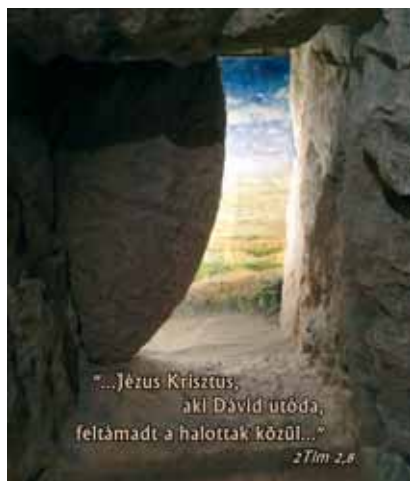
ÖRÖMÖNDŐ

GYERMEKROVAT

Kedves gyermekek! 😊

Jézus feltámadása után megjelent a tanítványoknak. Az ajtók zárva voltak, alig hittek a szemüknek, amikor meglátták őt.

Az Úr Jézus köszöntötte őket: **„Békesség nektek!”** (Jn 20,19b) – s megmutatta a sebek helyét a kezén és az oldalán. Ők csak nézték... Olyan hihetetlen volt az egész. Még egyszer mondta: **Békesség nektek!** – erre már betöltötte őket a békesség. Ott volt Jézus! Újra velük volt! Legyőzte a halált! Örvendezve vették körül őt.

Emlékeztek, hogy hogyan is szólt a karácsonyi dicsőítést az angyalok ajkáról? „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2,14) „...a földön békesség” – igen, ő a mi békességünk! Nem kell aggódní, nem kell félní, mert békességünk van attól, aki mindent megtett értünk. S mindent megad nekünk, amire igazán szükségünk van. Hozzánk is szól Isten egyszülött Fiaának szava: **Békesség nektek!**

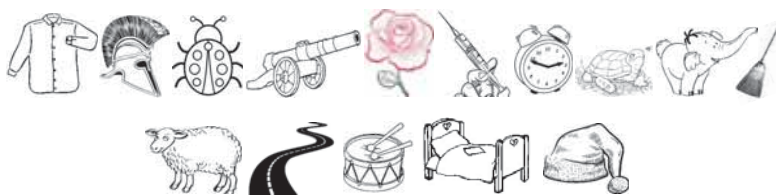
◆ Szókereső

Keressétek ki a betűhálóból a 7 megfejtést! A megmaradt 5 betűt összeolvasva megtudjátok, hogy a katonák milyen koronát tettek Jézus fejére.

C	N	I	M	R	A	H	V	
G	E	C	S	E	M	Á	N	É
N	S	Á	B	B	A	R	A	B
O	T	S	I	R	E	T	É	P
M	F	E	S	Z	Ó	J		
I	Ö	A	T	O	G	L	O	G
S								

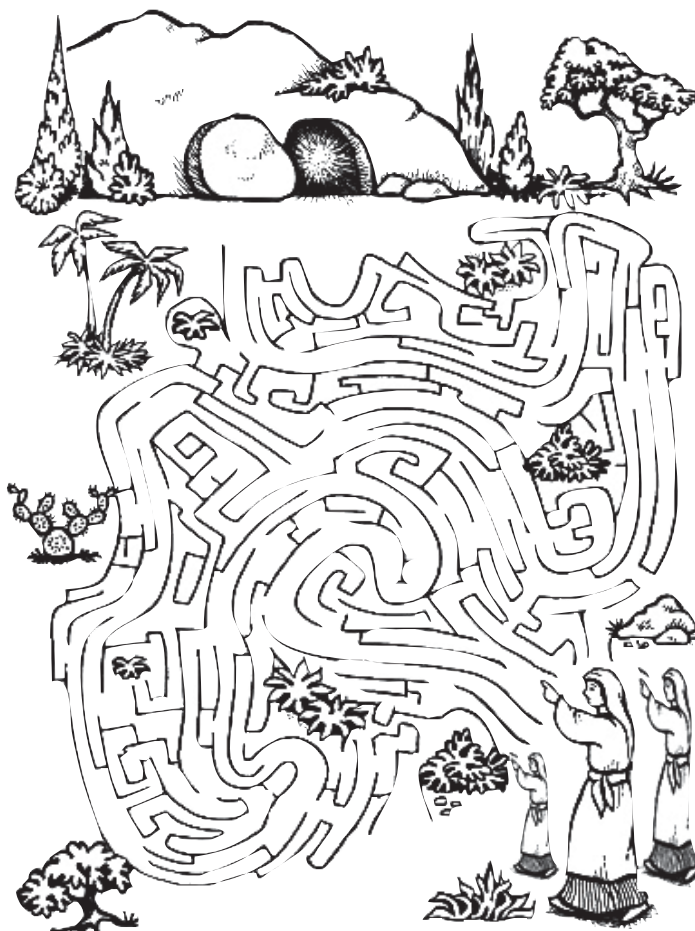
1. A kert neve, ahová Jézus ment az utolsó vacsora után.
2. Jézus tanítványa, aki háromszor tagadta meg őt. Nevének jelentése: kőszikla.
3. Pilátus Jézus helyett őt engedte szabadon.
4. Az egyik tanítvány ezüstért árulta el Jézust.
5. Ő vitte Jézus keresztjét: cirénei (Mt 27,32)
6. Ezen a helyen feszítették keresztre Jézust.
7. Az ő sírjába temették Jézust: arimátiai (Mk 15,42-47)

☐ **A kép-ABC** segítségével írjátok le annak a tanítványnak a teljes nevét, aki elárulta Jézust!

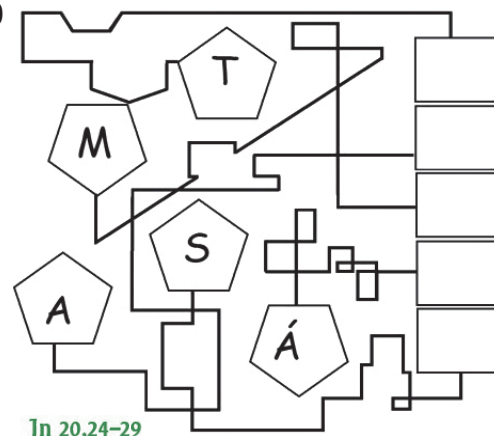
■ Labirintus

Segítsetek az asszonyoknak eljutni a sírhoz!

* A kételkedő tanítvány

Melyik tanítvány nem hitte el, hogy Jézus feltámadt? Kövessétek a vonalakat!

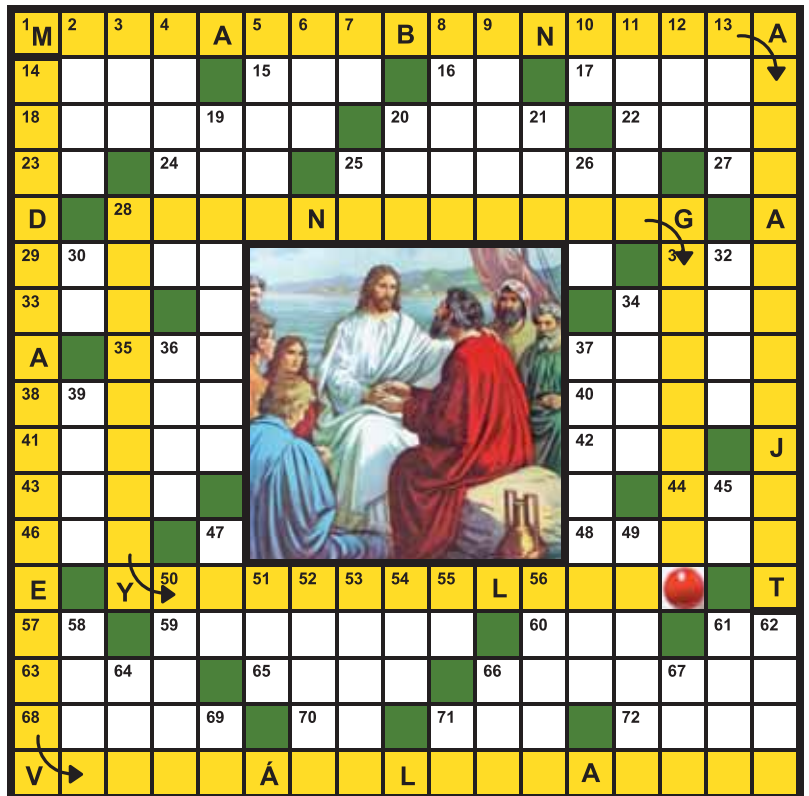
Jn 20,24-29

Kereszt(yén)rejtvény

Vízszintes: 1. Húsvéti igeversünk (Márk 10:45) első része. 14. Színésznő (Enikő). 15. Kacat. 16. Az eleje zöld! 17. Cipő és zár jelzője is lehet. 18. A műanyaggyártás alapanyaga. 20. A levegőben történő. 22. Amerikai rockénekes (Axl). 23. Oldalt odanó! 24. Száját szélesre nyit. 25. ... tér; Kern András dala. 27. Páros szám! 28. Az igevers második része. 29. ... Inés de la Cruz; mexikói költő. 31. Erősebb a királynál! 33. Angol Anna. 34. Liliomféle dísznövény. 35. Electronic Dance Music (röv.). 37. Színésznő volt (Gizi). 38. Pálmafésleg. 40. Lent (rég.). 41. Vasúti pályamester szolgálati helye. 42. ... Stiller; amerikai filmszínész. 43. A bibliai Metuséláh atyja. 44. „Ej, mi ...!” (Petőfi). 46. Hajósebességmérő eszköz. 48. Fügőzár. 57. Növényi egyed. 59. Uzuális. 60. FIAT-típus. 61. Hamis. 63. Ingereivel felfog. 65. Az alkonyt követi. 66. Ókori hadigálya. 68. Szatúrál. 70. Dagály. 71. Friss az újság. 72. Hamis indíték.

Függőleges: 2. Sportolók felkészí-

tője. 3. ... Marut; Traven eredeti neve. 4. Ögörög tengeristen. 5. Lengyel pénz. 6. Szélhárfa. 7. Milliméter (röv.). 8. Idei (két szó). 9. Göröngyös út jelzője. 10. Láncc végén vitézkedik. 11. ... Čapek; cseh író. 12. Válogatott norvég focista volt. 13. A Kikládok egyik tagja. 14. Az igevers befejező része. 19. Alaptalanul vádol. 20. Durván taszít. 21. Német folyó. 25. Folyadék. 26. Útőhangszer. 28. Az igevers harmadik része. 30. Torkig van vele. 32. Hamarosan (ang.). 34. Angolnák (ném.). 36. Tanuló. 37. Ókori állam lakója. 39. Fírenze folyója. 45. Kicsinyítő képző. 47. Elme. 49. Viharkabát. 50. Vénne tesz. 51. ... Saldana; amerikai színésznő. 52. Indítékkal való összefüggés. 53. A Páring-hegységben eredő folyó. 54. Gépipari Tudományos Egyesület (röv.). 55. Keresztül. 56. Jászai-díjas színésznő (Júlia). 58. „Minden gondotokat ... vessétek, mert néki gondja van reátok” (1Pt 5,7). 61. Órómai szerelemisten. 62. Előtag: tej-. 64. Fial az állat. 66. Lao-ce „izmusa”. 67. Az orrához. 69. Oldalt tapos! 71. Mutáns!

Készítette CSATLÓS JÁNOS |

Gasztrosarok

Mexikói salátával töltött csirkefasírt

A húsvéti asztalra ünnep alkalmával sok helyen a báránnyús kerül. Ehhez képest most valami teljesen más jellegű ajánlunk a kedves olvasók figyelmébe. Ez az étel azért különleges, mert hideg és meleg ételként egyaránt megállja a helyét, az ünnepi asztalon is jól mutat, nem utolsósorban a diétázók is könnyű szívvel fogyasztathatják.

Hozzávalók

1 nagyobb darab csirkemell (kb. 400 g), 3-4 darab kicsontozott csirkecomb, 1 kisebb csomag mexikói zöldségkeverék (400 g), 2 kisebb nyers krumpli, 3 evőkanál zsemlemorzsza, 3-4 cikk fokhagyma, só és bors, illetve csirke-fűszerkeverék ízlés szerint, petrezselyemzöld, 200 g sajt, 2 tojás, olaj

a darált hússal, a tojásokkal, zsemlemorzsával, az apróra reszelt nyers krumplival, petrezselyemzölddel és a fűszerekkel összedolgozzuk, majd az így kapott fasírtmasszát félretesszük hideg helyre, amíg összeállnak az ízek. A mexikói zöldségkeveréket ez idő alatt sós vízben puhára főzzük (nem elfőzni), a sajtot apró kockákra vágjuk.

Összeállítjuk a fasírtot: egy nagyobb darab alufóliát helyezünk az asztalra, vékonyan megkenjük olajjal, majd a fasírtmasszát elegyengetjük rajta, nem túl vastag és nem túl vékony téglalap alakú formát készítünk, amit majd könnyedén fel tudunk tekerni. Ráterítjük óvatosan a zöldségkeveréket, elosztatjuk a sajtdarabkákat, vigyázva, hogy ne menjünk ki a szélekre, mert a hajtogatásnál folyton egy kicsit előrébb

Humor

Nehéz kérdés

– Hogy vannak az unokák? Nősültek, mentek férjhez?
– Jaj, ez nehéz kérdés, tiszteletes úr. Én már sehogy sem értem ezt a mai világot. Mert én erre nem tudak válaszolni. Meg is nősülnek, nem is, férjhez is mennek, nem is. Ez hogy van? Ezek a fiatalok nem házasodnak, csak hol ide költöznek, hol oda. Itt is ágyba búnnak, ott is. Én Isványnok még a kezit se foghattam meg, amíg nem volt meg a léánkerés. Ha apám ezt látná, agyonütné őket, vagy infarktust kapna. De ha látom, hogy ha ökemék már öt éve együtt vadnak, jól vannak, és akkor nekünk is jó kell legyen.

(VETÉSI LÁSZLÓ,
az EKLÉZSIA HUMORA Facebook-oldaláról)

csúszik a töltelék. Ha összeállt a fasírt, egy sütőpapírral bélelt tepsibe tesszük, akár gáztepsibe is, mert elég nagyméretű fasírtot kapunk. Ha szükséges, a tepsiben még formázhatjuk kicsit, majd lekenjük olajjal. Ráterítünk egy alufóliát, figyeljünk rá, hogy az egész fasírtot befedje, és kissé ráhajítjuk, hogy az első félórán inkább párolódjon, mint süljön vagy megégjen. Előmelegített sütőben kb. fél órát sütjük az alufóliával, majd levesszük, és hagyjuk szépen megpirolni. Egy óra süléskor nemigen kell több.

SZABÓ ANITA

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.
Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro
http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

